

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Het is goed afgelopen, ondanks dat er wel eens tegenslag was. Maar dat hoort zo bij een spannend verhaal.

Maddy Hulshof Ouder van twee Slash-leerlingen
--

Het verhaal begint ruim 3 jaar geleden als we voor onze kinderen, toen 11 jaar, vervolgonderwijs moeten kiezen. Het zijn onze oudste kinderen, zij moeten de weg banen. Bovendien zijn er opeens meer wegen, want Slash 21 is erbij gekomen.

Enthousiast gemaakt door de vaandel dragers van Slash, en altijd wel in voor iets nieuws, kiezen wij voor Slash.

Dat was eenvoudig maar gaandeweg het eerste jaar, moesten we toch steeds wel even terugdenken aan het waarom van die keuze.

Het was, voor ons als ouders, niet gemakkelijk om los te laten en vertrouwen te hebben. Tot dan toe hadden de kinderen iedere drie maanden een cijfer rapport gekregen waarover al dan niet ernstig gesproken kon worden met juf, meester en kind.

En nu: nu was er bijna niets. Ja, een leeg portfolio, dat nog vaak toegang weigerde ook. Maar er waren wel gesprekken met de begeleiders van Slash, steeds met dezelfde ondertoon: heb vertrouwen en laat los. Slash is een proces en geen product.

En langzaam, heel langzaam stilden we onze honger naar rapporten met cijfers door anders te kijken naar onze kinderen. Een dochter van 12 die met 2 klasgenoten en een oma met de trein naar Hummelo gaat, op zoek naar het antwoord op de vraag "leeft hout". De houtkunstenaar die ze daar bezoeken denkt van wel, de bomenkweker denkt het ook maar de plaatselijke timmerman denkt van niet. Conclusie: geen conclusie, maar wel veel ervaringen en inzichten rijker.

En nu, ruim drie jaar verder, heeft de situatie zich omgedraaid. Met de overstap naar het reguliere onderwijs in zicht, worden er nu weer cijfers gehaald. We zaten er niet meer op te wachten.

Ik zie een zoon die met zijn vrienden het liefst in 2 woordzinnen praat (en van die 2 nog het liefst 1 woord Engels), en waar ik naast zit als we vanwege zijn gezondheid bij een specialist zitten. Hij voert het woord, in lange complexe zinnen, en praat achtereenvolgens over reden, doel en behandeling. Ik zie en hoor Slash, en houd mijn mond. Dit komt helemaal goed.

Dezelfde zoon gaat kennismaken met het grote Graafschapcollege in Doetinchem, zijn vader (gewend aan grote bijeenkomsten) gaat mee. Ook daar neemt zoon het voortouw: "Denk dat we niet goed zitten pap, dit is niet de informatie die ik wil horen". En vervolgens neemt hij papa op sleeptouw tot hij is waar hij wezen wil. Man ziet en hoort Slash, en volgt. Dit komt helemaal goed.

Dan nog over dochter die in het tweede leerjaar van Slash, verbouwereerd een verhaal over haar neef aanhoort die vastloopt in zijn eerste jaar HBO. "Zijn planning, hè?" zegt mijn schoonzus. Mijn dochter denkt dat ze het niet goed gehoord heeft en zegt: "Maar plannen en organiseren dat heb je toch al het eerste jaar van de middelbare school?" Schoonzus ziet en hoort Slash, en houdt haar mond. Dit komt helemaal goed.

Een andere neef (zelf ook Slasher) zit inmiddels 4 Havo Groenlo. Hij vertelt hoe er op het Marianum scheikunde proefjes worden gedaan. "Nou, de leraar zet alles klaar, ze helpen nog bijna bij het aantrekken van je beschermjas, en dan mag je zelf de spullen bij elkaar in gooien". Hilarisch vinden dochter en neef: "Mam, dan is het toch een kunstje, daar leer je toch niks van, snappen ze dat dan niet?" Ik hoor en zie Slash, en hou mijn mond. Dit komt helemaal goed.

Natuurlijk zijn er meer voorbeelden. Ook niet alleen bij onze eigen kinderen, ik zie het ook bij hun vrienden en vriendinnen. En ook zijn onze kinderen niet de braafste. Ze willen uit, drinken en laat naar bed.

En nu, nu is het na 3 jaar af met Slash. Ik had ze nog graag een jaar erbij gegund. Zodat de patronen nog iets dieper ingeslepen hadden kunnen worden. Van hun 12de tot hun 16de zijn de vormende jaren, ik zie wat ze nu tot hun vijftiende geleerd hebben, en vertrouwen.

Nog een jaartje Slash, tot hun 16de, zou nog meer vormend kunnen zijn. Ik hoop dat er niet teveel verloren gaat van hun kunde nu het meer op kennis aan gaat komen. Dat de vervolgschool ziet

hoever onze kinderen zijn. En dat leraren snappen dat naamvallen Duits in 2 weken te leren zijn, maar dat je eigen doelen leren stellen en zelfverantwoordelijk zijn een proces van jaren is.

Dit is ons eigen persoonlijke verhaal, ik heb veel over Slash gehoord en gezien, en ook vaak mijn mond gehouden. Want als snel is praten over Slash meer een verdediging dan een open gesprek, en daar heb ik niet altijd zin in. Maar uiteindelijk telt alleen het resultaat: ze leefden nog lang en gelukkig. Dit komt helemaal goed.